

متن پرسش

در روزهایی که خاک و دود روی آسمان نشسته بود، دختران ایران آرام و بی‌ادعا پا به میدان گذاشتند؛ نه برای آنکه دیده شوند، برای آنکه کم نگذارند. چادرهای خاکی‌شان گواه قدم‌هایی بود که کنار مردان برداشته می‌شد؛ قدم‌هایی که هیچ‌وقت عقب نرفت. صدای خنده‌های خسته‌شان از آشپزخانه‌های ساده بلند می‌شد؛ همان‌جا که بخار غذا روی صورتشان می‌نشست و مهربانی را با طعم آرامش در دل رزمنده‌ها می‌ریخت. وسط کارهای جهادی، همان‌طور که آستین‌هایشان گلی بود، وقت نماز که می‌رسید، سکوتی می‌کردند و قامتشان را روی خاک می‌گذاشتند؛ انگار جهان برای چند لحظه آرام می‌شد. پرچمی که می‌دوختند، روی زانوهایشان می‌لرزید، اما دست‌هایشان محکم بود؛ مثل دلشان. کودکی که خواب بود، پرچم را در دست کوچکش چنان گرفته بود که انگار امنیتش را از همان رنگ‌ها می‌گرفت. و مادری که در میان رفت‌وآمدها بچه‌اش را شیر می‌داد، لبخندی آرام داشت؛ لبخندی که می‌گفت هنوز زندگی جریان دارد، حتی در دل سختی‌ها. در تمام آن روزها، دختران ایران فقط کمک نکردند؛ آن‌ها با حضورشان، با لطافت و قدرتشان، با اشک‌های پنهان و لبخندهای پیدا، دل روزهای تلخ را روشن کردند. روز دختر، یادآور همان دخترانی است که بی‌صدا اما عمیق، ستون‌های مهربانی آن روزها بودند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور است. و از این جهت باید متوجه جایگاه زن در تاریخی بود که تاریخ پاسداشت انسان است به جای «تاریخ مذکر» که گویا زنان در تاریخ وجود ندارند. اتفاقاً آقای حسین قدیانی بحثی تحت عنوان «زن و جمهوری اسلامی» داشته‌اند که متذکر این نکته می‌باشند که: «اگر تا دیروز این جور فکر می‌کردیم که زندگی بدون زن معنی ندارد، از امروز باید این را هم اضافه کنیم که حتی جنگ هم بدون زن عاری از مفهوم و خالی از محتواست.» خوب است به آن متن رجوع فرمایید. https://eitaa.com/ziafat_andishe/۱۶۱۲ در این رابطه است که باید بپرسیم چرا روز دختر؟ موفق باشید